

rørende Boksekampe, som det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt rettede til mig, dette Spørgsmaal, som gik ud paa, om jeg regnede Boksekampe for en Slags Kulturspreder eller for almindelige Slagsmaal. Ud fra den sikre Overbevisning, at Kulturen kun ganske undtagelsesvis spredes ved Hjælp af knyttede Næver, og at den tiltagende Interesse for Boksekampe saavel som for Kødudstillinger og de forskellige sæere Former for Kropvridning og Krampe-trækninger i Benene, der gaar under Navnet moderne Dans, er et typisk Degenerations-tegn, tillader jeg mig at ændre Spørgsmaalet en Smule, nemlig til: Er Boksekampe Sport, eller er de Slagsmaal?

Jeg vil da besvare Spørgsmaalet derhen, at efter min Mening er eller kan Uddannelsen i Boksning sikkert være en baade sund og udviklende, om end noget voldsom Sport, i hvert Fald sundere end den Sport at svinge Bægere eller Piger, som en Del af den samme Ungdom sikkert vilde have hengivet sig til, ifald den ikke kunde komme til at bokse. Personlig nærer jeg ingen Art af Begejstring for Boksekampe og vilde meget nødig lægge Façade til. Thi naar man ved, i hvilken Grad Laster, Sygdomme, Nød og Elendighed i Forvejen former, furer og hænger det menneskelige Aasyn, kan man ikke finde det nærliggende at smadre Resten af det ved Hjælp af knyttede Hænder indpakkede i Læder. Og i hvert Fald offentlige Boksekampe har efter min Mening meget lidt at gøre med Sport, lige saa lidt for øvrigt som offentlige Væddeløb, Væddekørsel, Brydekampe og den Slags, alle disse Foreteelser, hvis egentlige Formaål jo kun er at tjene Penge ved at pirre Folks Nerver, ved at holde dem i Spænding og helst plyndre dem ved Siden af ved Hjælp af en Totalisator.

Men fra at anerkende alt dette og til ligefrem at forbyde den Art Foreteelser er der dog et Spring i et Samfund, der i det hele taget staar saa lavt i aandelig Kultur som det nuværende. Et saadant Forbud maatte dog have en afgørende Stemning i Befolkningen bag sig, en mere afgørende, end jeg har Indtryk af, at det har i Øjeblikket. Og et Forbud alene tror jeg ikke virker opdragende. Derimod er der god Grund til at regulere disse offentlige Slagsmaal, til at gøre dem afhængige af offentlig Tilladelse for hver Gang, saaledes som det ogsaa er sket ved Justitsministeriets Cirkulære af 24. April 1924, altsaa udstedt Dagen efter, at jeg tiltraadte som Bokse-

regulator. dertil given Anledning skal man henlede de Herrers" — det er Politimestrenes — „Opmærksomhed paa, at offentlige Boksekampe ikke maa finde Sted, uden at Politiets Tilladelse til deres Afholdelse forud er indhentet. Saadan Tilladelse bør altid knyttes til den Betingelse, at Arrangørerne engagerer en Læge, som overværer Kampen, og hvis Forskrifter og Paabud vedrørende denne efterkommes.“ Og det tilføjes til Slut: „Sundhedsstyrelsen er anmodet om at instruere samtlige Landets Læger om, hvad de vil have at iagttage, naar de engageres til at overvære Boksekampe.“

Hvis disse Boksekampe derimod skulde rejse en mere almindelig Stemning imod sig, vilde jeg ikke have noget imod at forbyde dem, hvorimod jeg ikke vil henlede min ærede Kollega Finansministerens Opmærksomhed paa den Chance, det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt gav ham til indtil videre at tjene paa Forlystelsesskatten ved at forhøje den og derigennem gøre Statskassen yderligere interesseret i, at Boksekampe kommer til at florere.

Jeg skal saa gaa over til det Spørgsmaal, som har beskæftiget samtlige de sønderjydske Repræsentanter foruden de ærede Ordførere, nemlig det Røre, som den Cornelius Petersenske Bevægelse har vakt ikke mindst i Hovedstadens Presse. Jeg er om det beklagelige heri fuldstændig enig med særlig det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, som jo forleden her oppe var meget stærkt ude efter Pressen i den Anledning, et Angreb, jeg dog mærkelig nok ikke fandt gav særlig Genlyd i Bladene. Men medens jeg sagligt er enig med ham i det navnlig overfor Udlandet forkastelige i, at Dagspressen med vilde Sensationsoverskrifter slaar en Bevægelse af den Art op og medvirker til at undergrave det rent politimæssige Efterforskningsarbejde, som helst skulde foregaa under taalelige Former, maa jeg dog for mit eget personlige Vedkommende, dels af Frygt, dels af Sandhedskærlighed tage voldsom Afstand fra det ærede Medlem, naar han Sp. 774 udtaler, at jeg selv en Gang overfor Pressen skulde have brugt det Udtryk, at den skulde holde sig i passende Afstand fra Sandheden.

Jeg har naturligvis sagt det modsatte, idet jeg, for en Gangs Skyld ironisk, udtalte, at det ærede Medlem af Landstinget Edvard Brandes endnu i sin høje Alder kunde varetage Pressens Hovedopgave: at bevare den rette og gavnlige Afstand fra Sandheden paa en rent udbeundringsværdig Maade. Men denne Udtalelse, der i øvrigt var et velkendt Citat fra en

Det hedder i dette Cirkulære: „Paa